

ĐẠI ĐẠO TAM KỲ PHỔ ĐỘ
TÒA THÁNH TÂY NINH

CHƠN LÝ CON NGƯỜI
THEO NHÂN SINH QUAN CỦA
ĐẠI ĐẠO TAM KỲ PHỔ ĐỘ

DÃ TRUNG TỬ

Sưu Tập

TƯ LIỆU TU HỌC-LƯU HÀNH NỘI BỘ
2002

Ebook được làm theo **ẤN-BẢN** phổ biến trên Website của **DAOCAODAI.INFO**. Mọi góp ý, đề nghị bổ túc, sửa đổi những sơ sót, có thể có, xin vui lòng gửi điện thư vào địa chỉ: *tamnguyen351@live.com*

Thành thật tri ơn **SOẠN GIẢ DẤ TRUNG TỬ, BAN PHỤ TRÁCH PHỔ BIẾN KINH SÁCH WEBSITE DAOCAODAI.INFO** đã bỏ nhiều tâm-huyết và công sức trong việc sưu tập, biên khảo, đánh máy, in ấn hay phổ biến trên Website ngỗ hầu **GIÁO-LÝ ĐẠI-ĐẠO** được phổ truyền rộng rãi, lưu lại di-sản tinh-thần vô-giá cho thế-hệ hiện tại và nhiều thế-hệ tiếp nối mai sau.

California, 19/03/2013

Tâm Nguyên

ĐẠO-LÝ THUYẾT-MINH

CHƠN LÝ CON NGƯỜI
THEO NHÂN SINH QUAN CỦA
ĐẠI ĐẠO TAM KỲ PHỔ ĐỘ
DÃ TRUNG TỬ SƯU-TẬP
2002

TƯ LIỆU TU HỌC LƯU HÀNH NỘI BỘ

MỤC LỤC

❖ CHƠN LÝ CON NGƯỜI THEO NHÂN SINH QUAN CỦA ĐẠI ĐẠO TAM KỶ PHỔ ĐỘ	9
▪ TIỂU-DẪN	13
▪ BẢN-NGUYÊN CON NGƯỜI NHÂN-SINH-QUAN CỦA CAO-ĐÀI-GIÁO.	15
▪ GIÁ-TRỊ NHÂN-PHẨM THEO NHÂN-SINH-QUAN CAO-ĐÀI-GIÁO	23
▪ MỤC ĐÍCH ĐỜI NGƯỜI THIỆN CHỨC CỦA CON NGƯỜI.....	29
MỤC ĐÍCH CON NGƯỜI ĐẾN THẾ-GIAN.....	29
* Giáng-Sinh Để Cứu-Thế Độ Nhân.....	30
* Đến Cỏi Trần Để Học Tập	31
* Đọa Sinh Đến Cỏi Trần Để Trả Quả.....	31
THIỆN-CHỨC CON NGƯỜI.....	32

TÒA-THÁNH TÂY-NINH

CHƠI LÝ CON NGƯỜI THEO NHÂN SINH QUAN CỦA **ĐẠI ĐẠO TAM KỲ PHỔ ĐỘ**

- Tiểu Dẫn**
- Bản nguyên Con Người**
- Giá Trị Nhân Phẩm**
- Mục Đích Đời Người – Thiên Chức Của Con Người**

Lời Đức Chí-Tôn:

*“... Một chơn-thần Thầy mà
sinh-hóa ra chư Phật, chư Tiên, chư
Thánh, chư Thần và cả nhơn-loại trong
Càn-khôn thế-giới...”*

TNHT/Q1/TR 48

TIỂU-DẪN

CON NGƯỜI thường băn-khoăn đến vấn-đề nguồn-gốc, thân-phận của mình, những câu hỏi như:

- Con người là ai?
- Đến cõi trần làm gì?
- Thác rồi về đâu?
- Tại sao trong kiếp-sanh lại tiếp-xúc với bao nhiêu nan-đề như đấu-tranh, hận-thù, hạnh-phúc, đau-khổ, chênh-lệch không đồng đều như nhau.

Tất cả những vấn-đề này thuộc phạm-trù nhân-sinh triết-học, khó có thể dùng ngôn-ngữ hữu-hạn của con-người để giải-thích một cách thoả-đáng cho mọi người, ở nhiều trình-độ để họ có thể hiểu tường-tận và chấp-nhận được. Nên mỗi triết-gia, mỗi trường-phái, mỗi tôn-giáo, đều có những lý-giải khác nhau, để thích-hợp với nhiều trình-độ con người, ở những thời-điểm khác nhau, có khi còn mâu-thuẫn với nhau nữa. Với Tiểu-luận này căn-cứ theo Nhân-sinh-quan của Đại-Đạo Tam-kỳ Phổ-độ, sẽ cho chúng ta một nhận-định khái-quát về Chân-lý con người theo các tiết-đoạn sau đây.

BẢN-NGUYÊN CON NGƯỜI NHÂN-SINH-QUAN CỦA CAO-ĐÀI-GIÁO.

THEO TÍN-NGŨƠNG của Cao-Đài Giáo, tin rằng Thượng-Đế đã tạo dựng nên con người có cả tâm-linh lẫn thể-chất theo khuôn mẫu của Ngài. Vì trong kinh Thiên-Đạo có câu:

*Đại Tử-phụ từ-bi tạo-hóa,
Tượng mãnh thân giống cả càn-khôn.
Vẹn toàn đủ xác đủ hồn,
Xoay cơ chuyển thể bảo tồn vạn linh.*

(KINH TÂM-THÁNH/ GIỜNG 5-8)

Theo đức tin-này, thì thưở ban đầu Đức Chí-Tôn đã tạo dựng nên Càn-khôn thế-giới và vạn-hữu chúng sanh, Ngài ban cho mỗi loài, mỗi vật đều có hai phần, một phần hữu-hình đó là thể xác, một phần vô-hình đó là linh-hồn, hai phần này nương vào nhau mà sinh-hóa tồn tại.

Về sự tạo-dựng hình-thể muôn loài cũng như con người. Ngày nay Đức Chí-Tôn không cho biết cụ-thể như trong Thánh-kinh Cựu-ước của đời thượng-cổ, là lấy đất tạo ra người nam, hà hơi vào là có sự-sống, và lấy xương sườn người nam để tạo nên người nữ và cho sống với nhau, để sinh-hóa ra loài người ngày nay, đây là cách giáo-hoá cho con người thời kỳ bán khai, với ngụ ý là thể xác con người từ đất sinh ra, và Đức Chúa Trời hà hơi có

nghĩa là Ngài chiếc Chơn-linh của Ngài để ban cho con người cái linh-hồn tức là sự sống (theo quan-niệm của Cao-Đài-Giáo) Còn ngày nay có lẽ lối giải thích ngụ-ý này không còn phù-hợp với sự tiến hóa của con người. Nên trong Tam-Kỳ Phổ-Độ Đức Chí-Tôn đã cho chúng ta biết một cách tổng-quát rằng:

“Khi chưa có chi trong Càn-khôn Thế-giới thì khi Hư-vô sanh ra có một Thầy và ngôi của Thầy là Thái cực”.

(THNT/ Q2/ TR 62).

Như vậy là Đức Chí-Tôn là Đấng tự-hữu và hằng hữu, từ trong Hư-vô mà ra và Ngôi của Ngài là Thái-cực.

Thánh-giáo Đức Chí-Tôn còn cho biết tuần-tự của sự tạo ra hiện-tượng-giới như sau:

“Thầy phân Thái-cực ra lưỡng-nghi, lưỡng-nghi sinh ra tứ-tượng. Tứ-tượng biến Bát-quái, Bát-quái biến hóa vô cùng, mới lập ra càn-khôn thế-giới...”

(THNT/ Q2/ TR 62)

Về sự tạo-dựng ra cơ-cấu hữu-hình Đức Chí-Tôn còn cho biết thêm trong thuyết Nhứt vị Tam thể: Phật, Pháp, Tăng như sau:

“Thầy là chư Phật, chư Phật là Thầy.

“Thầy khai Bát-quái mà tác thành Càn-khôn thế-giới nên gọi là Pháp.

“Pháp có, mới sanh ra Càn-khôn vạn-vật, rồi mới có người nên gọi là Tăng. Thầy là Phật, chủ cả Pháp và Tăng, lập thành các Đạo mà phục-hồi các Con hiệp một cùng Thầy.”

(TNHT/ Q1/ TRANG 48).

Như vậy là Ngài đã dùng quyền phép phân ngôi Thái-cực ra lưỡng-nghi, đó là âm và dương rồi âm dương giao-hòa mà sinh ra Càn-khôn, vũ-trụ và vạn-hữu chúng sanh, nên trong hiện-tại, tất-cả sự vật đều có mang hai phần âm và dương, từ mỗi nguyên-tử li-ti trong cơ-cấu vật chất, đến các tinh-cầu trong không gian, đều hiện-hữu của hai lực-lượng này, nên trong kinh Thế-Đạo có câu:

Cơ sanh-hóa Càn-khôn đào-tạo,

Do Âm-Dương hiệp Đạo biến thiên.

(KINH HÔN- PHỐI/GIỜNG 1-2)

Đó là tất-cả những gì Đức Chí-Tôn cho con người của thời-đại ngày nay biết về phương-thức và tuần-tự của sự tạo-dựng nên cơ-cấu hữu-hình, và tất-cả sinh-vật ở buổi ban-sơ, trong đó có con người và Thần Thánh Tiên Phật; còn sự sanh-hóa từ đó đến nay, thì như chúng ta thấy đều do âm-dương, nam-nữ, trống-mái phối-hợp mà sanh sanh hóa hóa cho đến vô-cùng. Sự sanh-hóa này đã được Đức Chí-Tôn trừ định từ buổi ban-sơ, đó là Ngài đã ban cho mỗi loài một mầm sống nguyên-thủy khác nhau, mà ngày nay khoa-học gọi là yếu-tố di-truyền, chứa đựng trong mỗi tế-bào, từ sinh-vật nhỏ như con kiến, đến sinh-vật to lớn như cá voi, đều chịu sự chi-phối của yếu tố này, nhờ yếu-tố này mà một con kiến sẽ sinh con kiến, chứ con kiến không thể sinh ra con cá voi, hầu hết các sinh-vật biết cựa-quậy, bò-lết, bay-liệng, bơi-lội, leo-trèo, chạy-nhảy, giống nào sẽ sinh ra giống ấy, do đó chúng ta tin rằng Thượng-Đế đã tạo dựng nên con người hoàn-hảo, đầu đội trời chân đạp đất ngay từ ban đầu, chứ không thể có một con vượn đã thú đi bốn chân mà là thủy tổ của loài người được.

Còn về phương-diện tinh-thần là sự sống ngự-trị

trong mọi sinh-vật, là một điểm Linh-quang của Đức Chí-Tôn ban cho, để giữ gìn sinh-mạng; còn gọi là “*Sự phân-tánh giáng-sanh của Thượng-Đế*”. Sự phân-tánh này có ở cả vật-chất, thảo-mộc và các sinh-vật hạ-đẳng nữa, nên Đức Chí-Tôn đã nói rằng:

“... Thấy phân-tánh Thấy ra vạn-vật là vật-chất, thảo-mộc, côn-trùng gọi là chúng-sanh...”

(TNHT/Q₂TR.62)

Về sự hình-thành nhân-loại được Đức Chí-Tôn cho biết như sau:

“... Một Chơn-thần Thấy mà sanh-hóa ra chư Phật, chư Tiên, chư Thánh, chư Thần và cả nhơn-loại trong Càn-khôn thế-giới...”

(TNHT/Q₁/TR 48).

Như vậy nhân-loại không chỉ có ở địa-cầu chúng ta, mà còn có ở nhiều địa-cầu khác. Đây là một điều mang tính Thiên-khải mới-mẻ mà Đức Chí-Tôn đã hé mở cho loài người được biết, Đức Chí-tôn còn cho biết rằng trong vũ-trụ có 72 địa-cầu, địa-cầu chúng ta ở là địa cầu 68, và giá-trị nhân-phẩm và trình-độ tấn-hóa của con người ở mỗi địa cầu khác nhau:

“Đừng bực Đế-vương ở địa-cầu này chưa đứng vào bậc chót của địa-cầu 67. Cái quý trọng của mỗi địa-cầu tăng thêm hoài, cho tôi đệ nhứt cầu...”

(TNHT/Q₁/TR.68).

Sự-kiện này cũng phù-hợp với những điều mà gần đây các nhà khoa-học đã căn-cứ vào những hiện-tượng UFO (UFO: Unidentified flying object (những vật thể bay không xác-định)) ám-chỉ đĩa bay của người ngoài

hành-tinh đến.) xuất-hiện ở nhiều nơi trên thế-giới, họ đã phỏng-đoán rằng rất có thể có những nền văn-minh cao hơn ở các hành-tinh khác. Theo Thánh-giáo của Đức Chí-Tôn, chúng ta có thể suy ra rằng trình-độ tấn-hóa của chúng ta còn quá ấu-trĩ. Vì nghiên-cứu khoa học đã cho biết óc người chỉ mới khai thác được 10%, trường-hợp đặc-biệt như Einstein cũng chưa đến 30%, thế thì trên trường tiến-hóa đến một lúc nào đó con người sẽ khai thác nốt 90% còn lại, chừng đó chúng ta sẽ tiến kịp con người ở các hành-tinh khác. Vì Thượng-Đế tạo ra con người không bao-giờ ban cho chúng ta cái gì dư thừa và vô-dụng cả.

Như vậy con người có nguồn gốc từ Đức Chí-Tôn, có cùng một chất-liệu với Ngài, nên cũng mang những nét linh-diệu, sáng-suốt, trường-tồn như Ngài; còn những sinh-vật hạ-đẳng, thì tùy theo sự tấn-hóa, mà có những bản-năng khác nhau. Nói một cách khác là Đức Chí-Tôn ví như một ngọn đuốc, còn chúng-sanh ví như những tia lửa, lớn nhỏ khác nhau, tuy cả hai đồng phẩm chứ không đồng lượng. Ta có thể nói từ Đức Chí-Tôn đến con người là một mạch sống nối liền, sự hoàn-thiện của Đức Chí-Tôn, có sẵn trong chúng-sanh, do đó chúng-sanh luôn được sống, hoạt-động và tồn-tại trong Ngài.

Theo học-thuyết linh-hồn tấn-hóa của Cao-Đài-Giáo, thì Đức Chí-Tôn đã ban cho vạn-vật tám loại linh-hồn, đó là:

- Vật-chất hồn, kim-thạch hồn.
- Thảo-mộc hồn.
- Thú-cầm hồn.
- Nhân-loại hồn.

- Thần hồn.
- Thánh hồn.
- Tiên hồn.
- Phật hồn.

Tám loại chơn-hồn này đều kiếp vào thể xác tương ứng để tiến-hóa, nên trong Phật-Mẫu Chơn Kinh có câu:

“Càn-khôn sản xuất hữu hình,

“Bát hồn vận chuyển hóa thành chúng-sanh.

(PHẬT-MẪU CHƠN-KINH/GIỜNG 7-8)

Theo quy-luật này thì Vật-chất lên thảo-mộc, thảo-mộc lên thú-cầm, thú-cầm lên nhân-loại, nhân-loại lên Thần Thánh Tiên Phật. Nên chúng ta thấy những thảo-mộc tiến-hoá cao có mang bản-chất của thú-cầm, như các loại nấm, các loại cây cỏ ăn thịt, cây mắc-cở (khi va chạm đến nó, thì lá tự khép lại)..., những loại này có một đời sống thảo-mộc, mà lại mang bản-chất giống như sinh vật. Những loại thú-cầm tiến-hoá cao cũng mang những bản-chất của nhân-loại, như vừa qua có nhiều đài truyền-hình đã đưa tin và hình-ảnh về một con ó biết gắp một hòn đá để đập vỡ một quả trứng đà-điều, sự-kiện này đã làm ngẩn-ngờ các nhà khoa-học, và như khi vượn, chó, cá heo... nó cũng có những bản-chất giống như con người như trung-thành, thương-yêu...; và nhân-loại tiến-hoá cao cũng mang một ít bản-chất giống Thần Thánh Tiên Phật. Tiến-hóa theo con đường này gọi là hóa-nhân.

Còn một loại nữa gọi là nguyên-nhân, loại này theo chơn-truyền của Cao-Đài-Giáo, thì khi tạo-lập vũ-trụ rồi, Đức Chí-Tôn đã tạo một trăm ức nguyên-nhân và cho xuống thể làm người, để phụng-sự cho cơ tấn-hóa

của vạn-linh.

Như vậy nguồn gốc con người ở vào hai trường-hợp này, một là hóa-nhân do sự tiến-hóa từ vật-chất lên, hai là loại nguyên-nhân do Thượng-Đế tạo-dựng từ ban đầu; cả hai đều là chơn-linh phân tánh từ Đức Chí-Tôn.

Vì con người được Thượng-Đế tạo dựng như vạn-vật, nhưng đặc-biệt con người được Ngài ban cho tính-chất linh-thông hơn hết, nên Giới-tâm kinh mới có câu:

*“Đấng Tạo-hóa hóa sanh muôn vật,
“Phú cho người tính chất linh thông.”*

Vì thế Con người được Đức Chí-Tôn yêu quý vô cùng, nên Thánh-giáo Ngài đã nói rằng:

*“...Trong trời đất nhân sanh là con quý của Thầy, nên
Thầy hằng lo lường cho các con...”*

(THÁNH NGÔN HIỆP TUYẾN / QUYỂN 2 / TR.29)

*“Một điểm linh-quang là một hồn người, là vật tối
linh của Thầy”.*

(THÁNH NGÔN HIỆP TUYẾN / QUYỂN I / TR.10)

Như thế, nói về Thân-xác thì con người là một tiểu vũ-trụ, về Linh-hồn được phân-tánh từ Thượng-Đế, được Thiên-phú linh-thông hơn vạn-vật. Do đó con người so với thú-vật dù là khi vượn, tuy hơi giống như con người, nhưng nhất-định không thể coi ngang như nhau, mà cho rằng khi vượn là thi-tổ của loài người được. Điều này chính Đức Hộ-Pháp khi nói về sự tấn-hoá của con người cũng đã xác-nhận rằng:

*“Chúng ta thử xét-đoán, nếu quả-nhiên là loài khi
tấn-hoá lên... có đầu đầu-óc của họ khôn-ngoan quá chừng
quá đời...”*

“Đường tiến-hoá của nhân-loại nhiều quá, sâu-xa lắm... các giống người hết thấy trên thế-gian này cao-siêu như thế đó, thì chính mình Bản-Đạo không tin loài khi tiến-hoá lên được, cái lý-thuyết ấy vô lối, nếu không nói là quái-dị, hoặc đặt cho nó cái tiếng là quái-gở...”

*(THUYẾT-ĐẠO CỦA ĐỨC HỘ-PHÁP ĐÊM MÙNG 8 THÁNG 4
NĂM ẤT-MÙI (1955), NHĂM NGÀY VĨA ĐỨC PHẬT THÍCH-
CA VÀ VĨA CỦA BÀ NỮ ĐẤU-SƯ LÂM-HƯƠNG-THANH).*

Bởi vậy theo đức-tin của Cao-đài-giáo thì nguồn-gốc và thân-phận của con-người rất là quý-giá cao-trọng nên Thánh-Thi có câu:

*“Dễ gì lộn kiếp đặng làm người,
“May đặng làm người chớ dễ duôi.”
(GIỚI-TÂM KINH).*

GIÁ-TRỊ NHÂN-PHẨM THEO NHÂN-SINH-QUAN CAO-ĐÀI-GIÁO

NHÂN SINH quan của Cao-Đài giáo cho rằng con người đã trải qua một quá-trình luân-hồi chuyển-kiếp lâu dài mới đến được địa-vị nhân-phẩm, và phải có cả một hiện-tại và tương-lai tu-hành để thăng-tiến, mới được dự vào hàng Cửu phẩm Thần Tiên (Cửu phẩm thần tiên: Cửu-phẩm Thần-Tiên có chín bậc đó là Địa-Thần, Nhơn-thần, Thiên-Thần, Địa Thánh, Nhơn Thánh, Thiên Thánh; Địa Tiên, Nhơn Tiên, Thiên Tiên; Thiên-Tiên ngang với Phật vị, đồng phẩm cùng Đức Chí-tôn.). Điều này họ có thể phấn-đấu để đạt được tại thế-gian, ngay trong cuộc sống, chứ không cần phải đợi sang bên kia cõi tử. Nên chúng ta có thể kết-luận con người đã có một nguồn gốc và một quá khứ đáng tự hào, và tùy theo mức độ thăng-tiến hay sa-đọa trên trường đời mà sẽ có một hiện tại phấn-khởi hay bi-đát, một tương-lai vinh-diệu hay đen tối, cái đó còn tùy thuộc nơi sự học-tập tu-luyện tinh-tấn của mỗi người.

Luận về giá-trị nhân-phẩm con người theo Nhân-sinh-quan của Cao-Đài-Giáo thì có những đặc-điểm sau đây:

- Con người là một linh hồn bất tử chứ không phải là một thân thể hữu-sanh, hữu diệt này, đời sống của nó

được trải dài tại trần gian, đến bên kia cõi tử; còn gọi là cõi Thiêng-liêng hằng sống. Nên con người trường-tồn, chứ không chỉ giới hạn trong một kiếp sanh ngắn ngủi, từ chiếc nôi đến mấm mồ là hết.

- Con người được Thượng-Đế tạo dựng, có hai phần: thể-xác và linh-hồn, thể-xác tuy có sanh diệt, nhưng linh-hồn thì trường-tồn. Linh-hồn là một siêu thực-thể, được Thượng-Đế phú-bẩm để chỉ huy thân xác, khi hồn lìa khỏi xác thì dù cho thân xác có hoàn-hảo bao nhiêu cũng vẫn bị thối-rữa. Chứ không phải thể xác sinh ra linh-hồn như các nhà khoa-học vật-lý đã nhận-định. Thậm-chí linh-hồn có quyền quyết-định hủy hoại thể-xác, như trường-hợp những người tự-tử vì chán đời, hoặc những người quyết-định tuấn-tiết để bảo-toàn phẩm-giá tinh-thần khi họ bị xúc-phạm. Như vậy chứng tỏ rằng linh-hồn luôn ở vị thế chủ-tể chỉ-huy và quyết-định sự sống còn của thân xác.

– Con người có một quyền tự-do vô-biên, để tự định đoạt lấy số phận của mình, nên dù cho trong kiếp sanh hiện-tại có bất-hạnh đến đâu, cũng cần phải vui-vẻ đón nhận một cách hiểu biết, vì đó là do nhân-quả của chính mình đã tự chiêu-cảm từ bao kiếp trước. Trong hiện-tại chỉ có cách cải-thiện là nên cố-gắng vươn lên để lập công bồi đức, hầu tự hóa-giải bớt oan-khiên nghiệp-chướng, và gieo nhân lành, để hưởng phước-ấm ngay trong kiếp này và cho cả kiếp lai sinh. Trong lĩnh-vực này Thượng-Đế ban cho con người có được quyền độc-lập hoàn toàn với Thượng-Đế, con người hoàn-toàn có quyền tự chủ diu-dắt thiên-lương của mình nên trong Kinh Thiên-đạo có câu:

“Dù cho phải mực Thiên-điều,

Cũng quyền tự-chủ dắt-dìu Thiên-lương.

(KINH GIẢI OAN).

Ngài để cho con người tự-lập định-đoạt lấy số-phận của chính mình. Vì Thượng-Đế là Đấng công-bình không bao giờ thưởng phạt một cách vô cơ cả, điều này Ngài đã xác nhận rõ-ràng rằng:

“Thầy đã nói cho các con hay trước rằng: Nếu các con không tự lập ở cõi thế này, là cái đời tạm của các con, thì Thầy cũng không bỗng ẵm các con mà đỡ lên cho đặng... Ấy vậy vấn-đề tự-lập là vấn-đề các con phải lo đó...”

(TNHT/Q1/TR.98).

Thượng-Đế cũng vì thương-yêu chúng-sanh đã cố tìm hết cách, lựa lẽo lựa thế để cứu-rỗi, nên Ngài đã cho biết rõ mọi ngọn-ngành như sau:

*“Lựa lẽo, lựa thế độ nhơn-sanh,
Khó dễ Thầy cho hiểu ngọn ngành.
Ám-muội thì nhiều mưu-trí ít,
Đường Tiên chẳng bước, đoạ thì đành.”*

(TNHT/Q1/ TR.108)

Nhưng đa số con người vẫn chưa chịu tỉnh-ngộ, nên theo luật công-bình thiêng-liêng thì chúng-sanh phải đành chịu sự sa-đọa. Bởi vì:

*“Luật điều Cổ Phật không chừa tội,
Hình-phạt Chí-Tôn chẳng vị tình”*

(TNHT/Q2/ TR.114).

▪ Dưới trần-gian có sự công-bình tuyệt-đối, tuy trong cuộc sống có sự chênh-lệch giữa sang hèn, hoàn-hảo và tật-nguyên, đó là do nhân-quả của mỗi người, nhưng trong quan-hệ đối xử vẫn luôn luôn bình-đẳng, tôn-trọng

lấn nhau, do đó mỗi người phải được tự-do sống đúng theo tánh-phận của mình, không có sự phân-biệt đối-xử, hoặc bắt buộc phải vâng theo tín-niệm của người khác một cách độc-đoán, theo kiểu kéo cổ vịt ra cho dài, đầu giò hạc cho ngắn, làm đảo-diên huynh-đệ. Cho nên con người phải có bốn-phận thương-yêu giúp đỡ lẫn nhau, để mỗi người được tự-do tiến-hóa theo tánh-phận của mình, đúng với ba tiêu-chuẩn của Đạo là:

* **BẢO SANH:** Bảo-vệ sinh-mạng.

Quyền sống con người là quyền căn-bản, sự giết chóc vì bất cứ lý-do nào, cũng không giải-quyết được vấn-đề gì cả, mà người gây ra phải đền tội. Vì Chí-Tôn đã khẳng-định rằng:

“Nếu ai giết mạng sống, đều chịu quả báo không sai...”

(TNHT/Q2/ TR.62).

Do đó từ khi khai Đạo Đức Chí-Tôn đã phú-thác cho Đạo Cao-Đài làm thế nào, hể nơi có bóng cờ của Đạo, thì nơi ấy trở nên Thánh-địa, mạng sống con người được bảo-vệ, Chí-Tôn đã căn-dặn nhiều phen làm thế nào trừ cho được cái án tử hình, mà thế-gian đang áp-dụng để trị thế, vì đó là một cách giết người phi-pháp.

Vì con người không phải là một sản-phẩm do con người tạo nên, hể bất-toàn thì vứt bỏ như một đồ vật, mà dù họ sinh ra có tội-nguyên cũng phải được nâng-niêu bảo-trọng, và trong đời sống của họ có tội-lỗi đến đâu, cũng phải giáo-hóa dìu-dắt họ... không được ruồng bỏ, giết chóc. Vì thế ngày nay nhiều nước có nền văn-minh tinh-thần đạo-đức khá cao họ đã xoá bỏ án tử-hình.

Để thi-hành được nghĩa-vụ này, sinh tiền Đức Hộ-

Pháp cũng đã thuyết-phục nhiều vị Lãnh-đạo quốc-gia nên xoá bỏ án tử-hình trong nước họ. Khi Đức Ngài bị đày-lưu ở Madagascar có quen biết với hai vị nhân-sĩ ở đây, về sau hai người này đã tham-gia phong trào phục-quốc để giải-phóng cho dân họ khỏi bị ách thống-trị của Pháp, nên đã bị kết án tử hình, Đức Hộ-Pháp đã gửi điện-văn cho chính-phủ Pháp xin xoá án tử hình đó, hoặc thay bằng một hình-phạt khác thay vì phải giết người. Lời kêu gọi đó đã được chính-phủ Pháp hưởng-ứng, vì họ là một nước có nền văn-minh tinh-thần khá cao, chính họ đã đề-xướng ra thuyết nhân-quyền, do đó vụ án này đã được xử lại, và hai người đó đã thoát chết (Theo thuyết Đạo Đức Hộ-Pháp ngày rằm tháng 6 Kỷ-sửu/1946 Về «Cái án tử-hình bất công của xã-hội»)

*** NHƠN-NGHĨA:**

Con người đối xử với nhau phải lấy lòng yêu-thương đùm-bọc để cùng nhau thăng-tiến, phải biết thi-thố những hành-động nghĩa-hiệp để bênh-vực kẻ thế-cô sức yếu, lỡ bước sa cơ, nâng đỡ kẻ bị tai-ương thống-khổ.

*** ĐẠI ĐỒNG:**

Mọi người sống với nhau trong tình huynh-đệ, có quyền bình-đẳng với nhau, không bị phân-biệt đối-xử và không đấu-tranh tàn-hại lẫn nhau, mà phải biết dung-hoà để cùng sống chung với nhau trong hoà-bình.

▪ Cõi trần là một trường học, con người sanh ra trên thế-gian, là những học-sinh, sinh-viên đang theo học, lần bước trên trường tấn-hoá, nên tùy theo kết-quả thu-đạt, mà con người có những trình-độ khác nhau. Nên ngay tại cõi trần, con người được ở trên một địa-vị nào đó trong

xã-hội, ngay cái thân phận của con người tốt hay là xấu là tự do mình tạo ra cả. Vì trong vũ-trụ có luật-pháp rất công-bình, đặt để cho mỗi người có một vai trò nhất định, trong một thời gian nhất định, đó chính là số-phận đã an-bài theo luật nhân-quả, nên dù có cao-sang hay thấp kém, cũng phải làm tròn cái bổn-phận đó suốt trong một đời người.

▪ Để mục học-hỏi ở trường đời đó là sự “*khổ*” qua nhiều kiếp, các bài học đau khổ sẽ giúp cho con người tiến hóa, sự đau khổ rèn-luyện cho ta nhiều đức-tính, dần dần khi học hết các bài học tại cõi trần, công-phu luyện-tập viên-mãn. Đứng về mặt thể xác thì ta đã trải ơn thế-gian, bồi đắp nợ mánh hình hài, ngọn rau tấp đất, đã giúp ta trong đời sống vật-chất, đứng về phương-diện linh-hồn là lúc ta đã đi hết bậc thang cuối cùng của một Chơn-linh đến thế-gian, là đạt đến chỗ giác-ngộ, trọn lành và giải-thoát, trở thành một siêu-nhân, rồi tiếp-tục phụng-sự Thượng-đế, thúc-đẩy cơ tiến-hóa của vạn-linh, tức là con người đã trở nên một phần-tử trong Thánh-thể Chí-Tôn, để xoay cơ chuyển thế, làm cho trần gian mỗi ngày càng thêm tươi đẹp và Thánh-thiện. Khi con người đạt kết quả này lúc đó mới xứng đáng với nhận-định của Đức Chí Tôn là:

“Các con là Thầy, Thầy là các con”.

(TNHT/QI/TR.30).

MỤC ĐÍCH ĐỜI NGƯỜI THIÊN CHỨC CỦA CON NGƯỜI

THEO ĐỨC tin của Cao-Đài-Giáo thì vạn-hữu chúng-sanh trong đó có con người, được Thương-Đế tạo-dựng nên hình thể, đồng thời ban cho một tánh-linh còn gọi là linh-hồn; những linh-hồn này từ cõi trên, phải dấn thân đến tận đáy cõi phàm-trần là vật-chất, qua nhiều lần thay hình đổi dạng, từ trước đến thanh, từ trong tinh-hoa vật-chất, đến kim-thạch, thảo-mộc, thú-cầm, rồi đến nhơn-loại. Sự xoay chuyển nầy ngôn-ngữ của Cao-đài-giáo gọi là sự “*luân-hồi chuyển kiếp*”. Cái vòng luân-chuyển nầy không phải diễn ra một cách ngẫu-nhiên, mà chúng-sanh đến thế-gian đều có mục-đích và thiên-chức do Trời ban, rõ-ràng nhất là ở con người.

MỤC ĐÍCH CON NGƯỜI ĐẾN THẾ-GIAN

Theo Đức-tin của Cao-Đài-giáo, để được tiến-hoá và cao-thăng phẩm-vị, bắt-buộc con người phải đầu-kiếp nhiều lần đến cõi trần nường vào xác thân, lập công bồi đức, mới được thăng-tiến đến Niết-bàn, nên Thánh giáo Đức Chí-Tôn đã dạy rằng:

“...Cái phẩm vị các con buộc phải tái sanh nhiều kiếp mới đến địa vị của mình nơi Niết-bàn...”

(TNHT/QI/TR 68).

Như vậy trong vòng luân-hồi các đẳng chơn-hồn phải đầu-kiếp đến thế-gian ngàn muôn lần để tiến-hoá, từ vật-chất lên đến con người, rồi từ con người lại phải tái-sanh nhiều lần nữa để tu học hầu đạt đến ngôi vị Thần, Thánh, Tiên, Phật. Sự luân-hồi chuyển-kiếp này có mục-đích đưa linh-hồn con người nường vào xác thân để tấn-hóa, nên trong kinh Thiên-Đạo có câu:

*“Vòng xây chuyển linh hồn tấn hóa,
“Nường xác thân hiệp ngã Càn khôn.*

(KINH GIẢI OAN)

Tức là các đẳng chơn-hồn đến thế gian mang xác thân tương-ứng để tu-luyện học-hỏi, qua mỗi kiếp sanh nhờ đó mà tấn-hóa, trở nên khôn ngoan và Thánh-thiện hơn, và dần dần đạt đến mức toàn-năng, hoàn-thiện, để trở về hội hiệp cùng Thượng-Đế, tức là nhập vào cõi Niết-bàn, theo ngôn-ngữ của Cao-đài-giáo gọi là *“Nhập vào cảnh Thiêng-Liêng hằng sống”*.

Theo quan-điểm trên, thì con người có mặt nơi cõi trần có ba mục-đích sau đây:

*** GIÁNG-SINH ĐỂ CỨU-THẾ ĐỘ NHÂN**

Đây là trường-hợp những Chơn-linh cao-trọng có sứ-mạng giáng trần để cứu vớt nhân-loại, như Đức Thích-ca, Lão-tử, Khổng-tử, Chúa Jê-sus và nhiều Chơn-linh Thần, Thánh, Tiên, Phật khác nữa. Các Đấng này thường là các bậc nguyên-nhân được Thượng-Đế tạo dựng từ khi có Trời đất. Các Ngài đến thế-gian để phụng sự cho cơ tiến-hóa, lập nên các tôn-giáo, các nền nhân-sinh triết-học, để hướng-dẫn con người tiến-bộ.

* ĐẾN CỎI TRẦN ĐỂ HỌC TẬP

Đây là đại đa số người bình-thường, lớp người này đến thế-gian học hỏi để tiến-bộ nhất là tiến bộ về đạo-đức tinh-thần, tại cõi trần con người gặt hái được những thành tựu ngay trong cuộc sống, với những phẩm hạnh tốt, để có được một bản-thân an-lành, một gia-đình hạnh-phúc, một xã-hội đạo-đức, một quốc-gia thịnh-trị, một thế-giới thanh-bình, đó là sự thành-tựu viên-mãn của con người đầu kiếp đến cõi trần, rồi từ con người còn phải luân-hồi chuyển kiếp học hỏi nữa để tiến-hóa lên hàng Thần, Thánh, Tiên, Phật để không còn sinh-tử luân-hồi. Con người có thể chứng-quả ngay tại cõi trần, chứ không cần phải đợi sang bên kia cõi tử.

* ĐỌA SINH ĐẾN CỎI TRẦN ĐỂ TRẢ QUẢ

Các chơn-linh này có thể là nguyên-nhân, hay hóa-nhân, nhưng trong kiếp sanh nào đó, đã gây ra tội tình, không được hội-nhập vào Niết-bàn, mà phải đầu kiếp đến thế-gian để trả quả, chịu sự đọa-đày, nếu quá nặng có thể trở thành quỷ-nhân. Đến khi trả xong nghiệp-quả, rồi vẫn phải tiếp-tục trở lại cõi trần để học hỏi như trường-hợp thứ hai nêu trên cho đến khi viên-mãn.

Như vậy ta có thể nói nguồn-gốc con người từ cõi trên, đến trần-gian tu-tập để đạt đến phẩm-vị thanh-cao, nên họ chỉ là những người khách, điều này Đức-Chí-Tôn đã dạy:

“Chim về cội, nước tách nguồn từ xưa kiếp con người giữa thế, chẳng qua là khách đi đường, phận-sự muốn cho hoàn-toàn cần phải có bên-chí khổ tâm, có bên-chí

*mới đạt đẳng phẩm-vị thanh-cao, có khổ-tâm mới rõ
tuông đời ấm-lạnh...”*

(TNHT/QI/TR.74).

Trường-hợp đọa sinh này, dù cho là Thần, Tiên, mà có lầm-lỗi cũng phải đầu thai đến cõi trần để trả quả, thì họ cũng chỉ là khách trần, trường-hợp này Đức Chí-Tôn cũng dạy rằng:

“Cõi trần là chi?

Khách trần là sao?

Sao gọi là khách?

Trần là cõi khổ để đọa bậc Thánh Tiên có lầm lỗi...Ấy là cảnh sầu để trả xong quả, hoặc về ngôi cũ, hoặc trả không xong quả, phải mất Chơn-linh mà luân hồi, nên kẻ bị đọa trần gọi là khách trần”

(TNHT/QII/TRANG 3).

Tóm lại mục-đích của con người có mặt trên thế-gian họ chỉ như là người khách, một là để cứu-thế độ-nhân, hai là học-hỏi để thăng-tiến, nếu hai trường-hợp này không thực-hiện tốt, mà lại sa-ngã gây thêm nghiệp-chướng tội-tình, thì sẽ nằm vào trường-hợp thứ ba gọi là đọa-trần tức là đến thế-gian để trả quả.

THIÊN-CHỨC CON NGƯỜI

Con người đến thế-gian là những khách trần, lần bước trên đường Đạo để tiến-hóa, đó là cái thiên-chức của Trời ban cho mỗi người tùy theo cơ-duyên và nghiệp-quả của họ. Điều này Đức Chí-Tôn đã dạy rằng:

*“Mỗi bậc phẩm đều đặn một vai tướng của Đấng cầm
quyền thế giới ban cho, dầu thanh cao, dầu hèn hạ,*

cũng phải gắng làm cho rồi trách-nhiệm, hầu buổi chung cuộc, hôn lia cõi trần đặng đến nơi khởi hành mà phục hồi công-cán...”

(TNHT/Q1/TR.74).

Đây cũng có thể nói là một trách-nhiệm đặc-biệt của mỗi người, nên con người phải cố-gắng hoàn thành cái thiên-trách đó để được cao thăng Thiên-vị, điều này Đức Chí-Tôn cũng đã xác-nhận rằng:

«Sanh ra phận làm người, đã mang cho mình một trách-nhiệm đặc-biệt, phải gắng sức làm cho hoàn toàn, hầu chờ buổi chung quy, tương công chiết tội, tiêu quả tiên khiên mà nâng mình vào địa vị cao thượng hơn phẩm vô vị chốn sông mê này».

(TNHT/Q2/TR.22).

Trong vũ-trụ có luật-pháp rất công-bình, ngay thân phận mỗi người tốt hay xấu, là do tự mình tạo ra, con người được đặt trên một địa-vị nào đó trong xã-hội, cũng đều tùy theo quá-trình tiến-hóa của họ. Khi chết thể-xát thối-rã, nhưng tính-tình, dục-vọng, ý-chí vẫn còn nguyên, cho đến khi đầu thai vào kiếp sống mới thì những tính này sẽ trở nên cá-tính (personnality) cho kiếp sau. Luật nhơn-quả bắt mỗi linh-hồn phải mang theo khối tiên-khiên nghiệp-chướng của mình đã tạo ra từ bao kiếp trước, như một bản-án gọi là định-mệnh, luật công-bình đó an-bài cho mỗi Chơn-linh một nơi đầu-kiếp tương-xứng theo tác-động của luật nhân-quả, để có một Chơn-thần khí-chất được cấu-tạo từ căn-bản cho cả ba phương-diện hình thể, tình-cảm và trí-tuệ, xấu hoặc tốt ngay từ trong bào-thai. Những ưu khuyết-điểm này sẽ tạo nên bản-chất của đứa trẻ từ khi mới lọt lòng mẹ, cho đến khi khôn lớn

nên người. Nếu từ nhỏ được cha mẹ uốn-nắn và lớn lên biết cố-gắng tu-luyện, làm tròn cái thiên-chức của mình thì người đó sẽ có dịp đón nhận một thiên-chức cao hơn.

Như vậy số-mạng và tương-lai của con người không phải là một việc đã được an-bài, hay là một điều đã được hoàn-toàn định trước bởi thân-linh và nhất-định phải được xảy ra đúng như thế, mà điểm quan-trọng trong tự-do của con người là họ có thể cố-gắng vươn lên để thay đổi số-phận của mình để trở nên tốt đẹp hơn, hoặc là họ buông-thả theo dục-tính để tự nhận lãnh một sự tậ-hại hơn, sự-kiện này còn tùy-thuộc theo mức độ tinh-tấn của mỗi cá-thể.

Ngay vấn-đề tội-lỗi của con người cũng do chính Chơn-linh của họ ghi chép và định tội-phước cho họ. Điều này Đức Hộ-Pháp đã dạy rằng:

“Tội lỗi chúng ta do Chơn-linh chúng ta ghi chép, và chính ta trị ta, chứ không có ai định tội cả, nơi Nam-Tào Bắc-Đẩu không có ai trị hết... không có một hình-luật nào buộc tội chúng ta cả. Mạng căn số kiếp của chúng ta đều do chúng ta định, chúng ta có quyền tự-do, quyền sở-hữu định mạng-căn cho chúng ta vậy”.

*(TRÍCH THUYẾT ĐẠO CỦA ĐỨC HỘ-PHÁP ĐÊM
26 THÁNG 01 NĂM KỶ-SỬU (23-02-1949).*

Điều này cũng trùng-hợp với quan-điểm của Đức Thích-Ca cho rằng tội phước của con người sẽ được lưu giữ lại trong A-lại-da-thức, khi đi đầu-thai tái-kiếp, nó sẽ là những chủng-tử cho nghiệp-quả của kiếp lai-sinh. Nên theo nhận định của Phật-giáo cũng cho rằng tội phước của con người do chính mình tạo ra và tự thọ lãnh, chứ không do Trời Phật nào ban cho cả.

Chân-lý là vậy, nhưng chúng ta phải nhìn-nhận rằng không ít số-phận quả thật dù cố-gắng bao nhiêu đi nữa, cũng không cách nào làm thay đổi được, hoặc thay đổi rất ít, đó là do nghiệp-quả đã tích-lũy quá nặng-nề trong nhiều kiếp, nên sự tinh-tấn ngăn-ngủi trong một kiếp đương-sanh không dễ gì hóa-giải nổi. Nên đối với những chuyện khó tránh khỏi thì chúng ta nên bình-tĩnh chấp nhận một cách hiểu biết, có như thế ta mới có thể vượt qua bất kỳ cửa ải khó khăn nào trong cuộc sống, đúng theo quan-niệm của Khổng-giáo là «*Tận nhân-lực tri thiên-mạng*» (cố gắng hết sức mình mới rõ được mệnh Trời).

Con người có một điều may-mắn hơn cả các sinh-vật là khi tạo dựng nên con người Thượng-Đế đã ban cho Thiên-tánh, đó là một bản-chất rất Thiêng-liêng mẫu-nhiệm ẩn-tàng nơi mình. Trên con đường tiến-hóa, dù cho nghiệp-quả có nặng nề bao nhiêu đi nữa, nếu con người đứng để vô-minh che lấp, và tu-học một cách tinh-tấn để phát-triển nó, thì cũng sẽ đắc Đạo tại thế, rồi có thể đem thành-công đó phụng-sự cho Thượng-Đế, giúp cho cơ tiến-hóa của toàn thể sanh-chúng, vấn-đề này Chơn linh Đoàn thị Điểm đã giảng cơ dạy rằng:

“Xác tại thế đã nên thân,

Ba mươi sáu cõi đặng gần linh-thiên.

Hiệp Tạo-Hóa cầm quyền chuyển thế.

Dạy vạn-linh dụng kế từ-bi.

Sanh ấy ký, tử ấy qui.

Diệu-huyền cơ Tạo có gì gọi hơn.”

(TRÍCH NỮ TRUNG TÙNG PHẬN)

Đây là những lãnh-vực nằm trong phạm-trù nhân-sinh triết-học của Cao-Đài Giáo, nên đối với tất-cả vấn-đề

tu-thân, tề-gia, trị-quốc, bình thiên-hạ, tức là Ta đối với Ta, Ta đối với Gia-đình, Ta đối với Tổ-quốc và Xã-hội loài người, cũng đều lấy đó làm kim chỉ nam, để tạo một cuộc sống an-lành thăng-tiến cho bản-thân, hạnh-phúc cho gia-đình, phồn-vinh cho tổ-quốc và đại-đồng cho nhân-loại.

Chân-lý của đời người là như vậy, nhưng nhiều người lại không chịu tìm hiểu, mà cố tìm lối mòn đường tắt để mưu cầu hạnh-phúc riêng cho mình, nhưng khôn nổi không có con đường tắt nào mà lại không qua quá-trình tu-luyện theo tuần-tự để đạt được sự chánh-tâm, thành-ý, tu-thân, tề-gia, trị-quốc, bình thiên-hạ, mà kiến-tạo được một thứ hạnh-phúc chân-thật bao giờ. Lắm kẻ thì lánh đời, ẩn thân nơi cô-tịch thâm-u, hoặc cầu Trời khẩn Phật để được thoát cảnh đoạ đày, nhiều người thì bon-chen danh-lợi để được vinh-hoa phú-quý, chúc-trọng quyền-cao, kẻ gian-hùng có thực-lực hơn thì gây ra chiến-tranh chà-đạp lên tự-do của dân-tộc khác. Sự-kiện này chính họ đã tự đem mình vào nghiệt-cảnh đài mà họ không hề hay biết, điều này chơn-linh Đoàn-thị-Điểm đã giảng cơ cho thấy hậu-quả những hành-động đó như sau:

*«Đường hung-ác nẻo chông gai,
Lấn chen vào chốn nghiệt đài gọi ngoan».*

(NỮ TRUNG TÙNG PHẬN)

Những người này thay vì đi tìm hạnh-phúc cho họ, ngược lại họ gây ra khổ đau không những cho chính họ mà họ còn tạo ra cho gia-đình, xã-hội và chúng-sanh, một thảm-họa:

*Mạnh hiệp yếu lấy gan hung bạo,
Dữ lấn hiền gươm giáo là hơn.
Nhãng lo chác oán cứu hờn,*

Hại nhau nào thiết nghĩa hơn thế nào.

(NỮ TRUNG TÙNG PHẬT)

Trong khi họ cố lo cho mình được trọng chức cao quyền, họ cũng tự tạo thêm sự trầm-luân cho họ, nên Đức Lý Giáo-tông đã giảng cơ cho biết rằng:

*“Nhãng lo trọng tước cao quyền,
Đem thân trần-cấu gieo miền trầm-luân”.*

(TRÍCH NGỤ ĐỜI)

Vì vô-minh tự đem thân mình trầm-luân nơi khổ-hải, len lỏi vào chốn nghiệt-cảnh-đài, mà họ lại tự cho mình là khôn-ngoan, lanh-lợi hơn người, nhưng hành-tàng của họ không thể nào qua lọt được lưới Trời, điều nầy Đức Chí-Tôn cũng đã cảnh-giác bằng bốn câu Thánh-thi sau đây:

*“Cho hay Trời Phật rất công-bình,
Trước mắt ngò-ngờ thấy phép linh.
Huyền-diệu mũi kim qua chẳng lọt,
Đừng đừng xảo-mỵ gọi tài-tình.*

(TNHT/QI/ TR.116)

Những người cố ý đi theo lối mòn, đường tắt đây chông gai nêu trên, thay vì tìm hạnh-phúc cho họ, ngược lại họ gây ra khổ đau không những cho chính họ mà cho cả gia-đình, xã-hội và chúng-sanh nữa, đến khi họ sực tỉnh thì đã mãn một kiếp người, hơn thế họ lại còn tạo thêm nghiệp-quả cho vô số kiếp lai sinh của họ. Nên ta thường thấy những người mới sanh ra, dường như vô cớ, họ đã chịu sự bất toàn khổ-hạnh, là nằm trong những trường-hợp nầy, rồi vì vô-minh không nhận biết tội-tình của mình đã gây ra, lại đổ lỗi cho Trời Đất bất công. Trường-hợp nầy Đức Chí-Tôn cũng đã dạy rằng:

“Nên hư cuộc thế gãm thường tình,

*Đừng mỗi muôn điều đổ Chí-linh,
Lành dữ nơi mình chiêu phúc họa,
Thành tâm ắt thấy hết thân mình.”*

(TNHT/Q1/TRANG 114)

Để tránh sự đau-khổ Đức Chí-Tôn cũng khẳng-định là chỉ có cách noi theo đường Đạo để hối-cải tu-thân mà thôi:

*“Họa phúc vô môn chỉ tại người,
Thỉnh mời rồi đổ bởi nơi Trời.
Huệ-ân muốn hưởng noi đường Đạo,
Hối cải tu-thân phải giữ lời”.*

(TNHT/Q2/TRANG 136)

Cho nên muốn hóa-giải được oan-khiên nghiệp chướng, hưởng được nhiều ân-huệ, thì phải đi theo con đường Đạo để ăn-năn sám-hối, trau tâm luyện tánh, lập công bồi đức, mới hoán-cải được định-mệnh của mình, hầu tìm cho mình một cuộc sống hạnh-phúc thật sự.

CHUNG

CHƠN LÝ CON NGƯỜI
THEO NHÂN SINH QUAN CỦA
ĐẠI ĐẠO TAM KỲ PHỔ ĐỘ
SOẠN GIẢ: DẤ TRUNG TỬ